

Een OPEX bewoner Armand Bovenistier vertelt uit zijn jonge jaren.

Jeannine Laplasse

Op 30 april 1940 zag ik het levenslicht in Oostende. Ik was het 5de kind uit een gezin van 10 kinderen. Ik was amper 15 dagen oud toen mijn vader Jozef en mijn ma Germaine Van Houtte beslisten om met de vijf kinderen die er al waren naar Engeland te vluchten. De overtocht gebeurde met de mailboot. Onze vader werd Belgisch soldaat in Malvern Worcester. In Dover heeft het Engelse Rode Kruis ons goed opgevangen. Wij kregen een voedselpakket en extra kledij om de eerste dagen door te komen. De volgende stop werd Richmond (Londen), daar zijn wij gans de oorlog blijven wonen. Bange momenten hebben wij beleefd tijdens de Duitse bombardementen op Londen. Mijn grootvader was lid van de burgerwacht en heeft na die bombardementen veel slachtoffers van onder het puin gehaald. Na een verblijf van 4 jaar in Engeland zijn wij op 17 mei 1945 gelukkig heelhuids teruggekeerd in Oostende. Wij kregen een voorlopig onderkomen in de Weeshuisstraat, in afwachting dat er bij de 'Oostendse Haard' Maatschappij een huis vrij kwam. Vanaf 1948 zijn wij ons definitief in De Rudderstraat nr 76

(oude blok) op de Opex komen vestigen. Daar werden nog eens vijf kinderen geboren. Vader vond werk bij de Firma Ostendia (Captain Bird) in Bredene. Dat het voor onze ma soms goochelen was om de maand rond te komen hoeft geen uitleg. Gelukkig waren er mensen die ons door een klein gebaar enorm hielpen. Zo herinner ik mij nog schoenmaker Marcel Beeckaert uit de Voorhavenlaan: als er nieuwe schoenen voor de kinderen nodig waren, dan kregen wij boven op onze spaarzegeltjes, de extra zegels van een klant die geen zegeltjes spaarde. Als er veel schoenen aan herstelling toe waren, werd hiervoor weinig gerekend. Alle beetjes waren welkom. In de winter als ik van school thuis kwam en moeder riep: 'Armand pak maar uw karretje' dan wist ik wat mij te doen stond. Ik had zelf een kar in elkaar geknutseld en daarmee trok ik richting vismijn op zoek naar brandhout. Na enige tijd kenden ze mij daar en werden lege houten bakken voor mij klaargezet. Ik had in mijn kar een nijptang om de nagels uit de bakken te trekken: zo kon ik meer hout stapelen. Na een storm trok ik richting strand om aangespoelde planken te verzamelen. Tijdens deze bezigheid "strandjuten" kwam je nog soortgenoten tegen.

Van pastoor Van den Abeele kregen wij maandelijks een zak met kolen, wij gingen nochtans naar de Stadsschool.

Toen ik samen met mijn zus Rozette onze plechtige communie voorbereidde, werd ons medegedeeld dat wij voor het vormsel een kaars van 100 Fr (x2) nodig hadden. Toen mijn moeder dit nieuws hoorde is zij naar de pastoor geweest om te zeggen dat zij zich met haar tien kinderen die buitengewone uitgaven niet kon permitteren. De pastoor liet terug zijn goed hart spreken en dit werd voor ons geregeld. Op de communiedag had ik echter pech:

net na de start van de plechtige optocht van school naar de kerk stootte ik met mijn kaars tegen de schoolpoort. Ik had er opeens twee! Zo goed ik kon heb ik die twee stukken kaarsen boven elkaar gehouden en zo mijn intrede in de kerk gedaan. Met een schuldige blik heb ik hem aan mijnheer pastoor afgeleverd.

Amen.

Soms kon het ook tegenvallen. Voor de oorlog was mijn pa gruis van kolen onder de wagons gaan samenvegen. Hij had bij zijn bezigheid nog brokstukken van kolen gevonden en die ook meegebracht. Onderweg werd hij gecontroleerd door de politie en kreeg hiervoor een strafblad. Een tijdje na de oorlog wilde één van mijn zusters trouwen met een MP. Er werd geen toestemming verleend omdat vader een strafblad had. Pas in 1966 werd dit opgeheven en mocht mijn zus trouwen met haar militair. Op onze wijk had je het kruidenierswinkeltje van 'vroede Maurice'. Op een tafel in zijn winkel lag snoep om de kinderen te laten kiezen. Hij betrouwde geen enkele bengel, alles werd tweemaal geteld. Voor 1 Fr kon je toen 4 zure mûllen, toverbollen of zwarte rekkers kopen.

Een merkwaardig figuur was: 'Willy de facteur'. De man deed werkelijk alle café's aan. In beschonken toestand heeft hij eens tussen Kerstdag en Nieuwjaar zijn hele zak met wenskaarten uitgeschud tussen de aangeplante hagen langs de tramsporen. 'Nê ze zièn subiets gepost' was zijn betoog.

De dag dat er kindergeld uitbetaald werd, dat was zijn hoogdag. Hij installeerde zich aan een tafeltje in 'café Opex' en de mensen wisten hem vanaf een bepaald uur tegen de middag daar aan te treffen. Van de één kreeg hij een pint, een ander trakteerde hem op een druppel en zijn dag was goed.

'Café Opex' was tijdens de jaarlijkse kermis het best bier verkopende café van de wijk. Zo hebben ze eens op één week tijd 65 vaten van 50 liter bier verkocht. Er werd gedurende deze week van alles ingericht: volksspelen, missverkiezingen, verkleed voetbal, wielerkouren, kaartingen, vogelpikwedstrijden, dansavond met accordeonist en drum, enz. Regelmatig kwam een 'voddenmarchand' van het Sas hier

zijn ronde doen. Wij noemden hem 'de cirk'. Met zijn paard en kar trok hij roepend door onze wijk om 'slûnsen en bênen' te verzamelen. Zijn paard kende al de café's die zijn baasje aandeed. Op een dag stond paard met kar trouw te wachten voor het café naast de school die net gedaan was. Opeens ging het paard (hengst) aan het plassen. Al de kinderen kwamen geïnteresseerd kijken naar dat derde been dat tussen zijn achterste poten uit kwam. Plots werden ze opgeschrikt door een luide stem die riep: 'Wièn êter dât ûitgetrokken'. Alle jongens stoven verschrikt weg.

Ik heb later beseft dat ik en mijn vrienden soms gevaarlijk speelden. Zo kon je ons bij mooi weer treffen aan het staketsel. Wij doken van het staketsel en dan om ter eerst naar de overkant zwemmen. Wij werden almaar roekelozener en op een dag ben ik van het kopje van het havenhoofd gesprongen. Door de hevige stroming ben ik met veel moeite terug tot bij het staketsel geraakt. De les die ik hiervan onthouden heb: in de havengeul zijn er zeer sterke stromingen.

Na onze plechtige communie kregen wij 7 Fr op zondag. Om een film te bekijken in 'Cinéma Opex' koste dit 14 Fr, zo konden wij maar om de 14 dagen naar de cinema gaan. Alle kinderen zaten op de eerste rijen met hun neus tegen het filmdoek. Als een filmas brak, dat gebeurde regelmatig, was er algemeen protest. Bij een kusje was het van 'ooh', als de goede in een cowboy film eraan kwamen werd er gejuicht. Een plaats van ontmoeting was:

'de Coö' (SEO). Bij het begin was 'de SEO' in een kleine winkel op de Congolaan, waar later café 'De Katte Boys' kwam. In de jaren '50 werd in de Th. Van Loostraat een groot nieuw filiaal gebouwd. Het interieur was zo opgebouwd: rondom de winkelruimte een toonbank met erachter rekken voor de koopwaren. In het midden stond centraal een grote bank met tweezitmogelijkheid. Bij het binnenkomen diende je een beurtnummer te trekken en dan op die bank wachten tot uw nummer werd afgeroepen. Het wachten kon heel lang duren. De kinderen beschouwden die dan ook als de bank der verzuchtingen. Al die mooie verloren tijd dat je niet kon spelen. Vrouwen gebruikten deze wachttijd om nieuwtjes uit te wisselen en iedereen te observeren. Zo was er een zekere Maria die maakte er geen geheim van wat ze nodig had. Iedereen kon meeluisteren. Heel geduldig werd al uw gevraagde artikelen op een bonnetje geschreven. Terwijl je met een dubbel van de bon naar de centrale kassa ging betalen werden de bestelde goederen door de 'mamsel' bijeengebracht. Na je betaling, mocht je je bestelling afhalen. Mijn onbezorgde jeugdijaren waren vlug voorbij. Toen ik 16 jaar werd ben ik gaan werken in de IJsfabriek Froid Industriel op de H.Baelskaai. Al vroeg heb ik geproefd van het uitgaansle-

ven. Zo heb ik mijn vrouwtje Jenny Dehille ontmoet in café 'De Stad Gent' (hoek Franciscusstraat en Bonestraat). Na een vrijage van twee jaar vonden wij de tijd rijp om zelf een nestje te bouwen. Wij huwden in 1961 en gingen eerst wonen in de Polderstraat later in de Darwinlaan in Bredene. Onze definitieve stek hebben wij ondertussen gevonden in een huis dat wij zoveel mogelijk zelf hebben gerenoveerd in de Dorpsstraat recht over de dorpschool in Bredene. Wij hebben vanuit onze woonkamer een ruim zicht op een nog ongerept polderlandschap. Ons huwelijk bleef jammer genoeg kinderloos, maar wij zijn zeer blij met de bezoeken van onze talrijke neefjes en nichtjes. Zij doen regelmatig beroep op ons om hun kinderen op te vangen na schooltijd. Nu wij genieten van de pensioengerechtigde leeftijd, doen wij samen veel uitstappen en een reisje wanneer zich de gelegenheid voordoet. Wij houden beiden van de natuur en gaan er graag in wandelen. Ik ben al jaren bestuurslid in de Natuurwerkgroep 'De Zeekoet' en daar neem ik de functie van secretaris en manusje van alles voor mijn rekening. Dit jaar bestaat de groep 20 jaar en er zijn veel activiteiten gepland. Mijn vrouwtje Jenny en ik kijken er al naar uit.

Voor u genoteerd: Jeannine Laplasse

